

Marton Árpád

Bennünk élő ország

(valahol)

Nemde időutazók vagyunk mindahányan?

Miért is halmoznánk könyvespolcunkra régi levelezőlapokból egybeszedett albumokat: ismeretlen kézírással a gyulai indóház látképén; savanyúvíz-forrással a füredi sétányon, szolid paszettel utánszínezett sétálókkal? Kalapos gyerekek néznek az optikába a siófoki fürdőház védelmezte tóból. Téli kikötőben a Jókai gőzös. Boltíves tornác badacsonyi portán, az előtérben kackiás városi vendégek és a szerénykedő kapások. Fakutyázók a palicsi tavon. Körakácok és villanypóznák egy ásfíző kisvárosi utcán, tátongó vegyesbolt a sarkon. Lant-áramszedőjű villanyos nagyváradi hidacsán; a Gazdagh *Cirkus* vendégszereplését hírül adó ragasz a kassai főutcán, meg az a bizarr, vasalószögbe futó utcaszöglet Pozsonyban, ahová álmaimban ezerszer befordultam már.

Vagy a Tabán, a hegyre kapaszkodó girbe-gurba lépcsők... Ugyan, hová csábítanak, hisz sose lépdeltünk rajtuk? Mindmostanáig azt hittem, csak a könyvek képeit testesítik meg lelkünk mélyén. A Krúdy világot. Mígnem élembe került egy fotográfia róla. Krúdy Gyuláról. Könyököl egy földszinti ablakpárkányban, ő, Krúdy Gyula, bele az álmos nyárdélutánba. *Kikönyököl* egy árnyak leplezte szobából, *belekönyököl* a játszi fénybe. Talán sejtelmes lépések nesze hangzik a sarki fordulóból? Csipke-batiszt-selyem-tafota? Mósusz? Lebben egy szoknyafodor? Gordonkahang párállik levesgőzzel? Talán. Vagy az elmúlás suhant végig az óraketyegés pillanatnyi szünetében: a kísértő mulandóság csak? Tán le se hull az a kesztyű. S voltaképp nem is számít, kikukkant-e egy arc a kacér parazolcsipke mögül. Csak a kikönyöklés, az elkapott pillanatban. Krúdy Gyula *nosztalgizik*...

Valamit keresünk mind. Valami ottmaradt belőlünk valaha, valahol.